

1. De ene dertiende is de andere niet!

Het is duidelijk dat ik altijd al iets met de dertiende heb gehad. Ik zag het daglicht op een blauwe maandag, een dertiende dus, om 05.05u.

Klinkt weinig spectaculair en dat was het ook.

Mijn jongste zoon kwam ter wereld ook op de dertiende en weliswaar ook nog op een vrijdag. Dit was dan wel bijzonder en ook nog eens een prachtig mooi kind. Bij nader inzien had het toch ook weer iets macabers, want mijn grootmoeder stierf op hetzelfde moment dat mijn zoon geboren werd en mijn vader stierf een jaar geleden ook weer op de verjaardag van mijn zoon, nog steeds diezelfde dertiende.

Nee, de dertiende geeft me geen zwarte katachtige bijgelovigheid, geen gevoel van vandaag een lot te moeten kopen en dat de kans op winst nu groter is... ook niet dat er mij een groot ongeluk zal overkomen en ik maar beter kan thuisblijven.

Nee, het geeft mij eerder iets onvoorspelbaars... de gedachte dat ik de dertiende nooit weet of het nu een geweldige dag of juist een onheilspellende dag zal worden.

En toen was daar zomaar 13 juni 2023, een dag zoals alle andere dagen, als dertien in een dozijn. Die middag was het 13.13 uur?! Nee, dat zal wel niet, maar die middag kreeg ik wel telefoon van mijn tweede zoon. Zijn stem klonk zo blij, je hoorde hem gewoon blinken.

‘Ja mama, ik heb mijn benoeming gekregen en sinds vandaag weet ik dat het project om voor twee jaar, ondertussen drie jaar, naar het buitenland te gaan, een feit is!’

Ik was zo ontzettend trots, vond er bijna geen woorden voor!

Natuurlijk zou ik hem en zijn prachtige gezin missen maar we hadden het al eerder doorgepraat en zo zouden er ook fijne reisjes in hun richting gemaakt worden.

Maar, ik slikte, en zag mijn bleke spiegelbeeld knikken in de richting van mijn telefoon. Hoe moest ik nu vertellen dat ik niet zo'n fijn nieuws had? En hoe moest ik het vertellen zonder zijn roze wolk te besmeuren?

Maar vooraleer ik de bedenking kon maken dat ik het beter een andere keer zou vertellen, vroeg hij of alles wel goed was.

Ik slikte en dat deed ook mijn spiegelbeeld.

'Ja, hoor!' probeerde ik nog een luchtige poging.

Het werd even stil.

Hoe moet ik nu precies op dit moment vertellen dat ik eerder die dag een hele misselijkmakende diagnose had gekregen?

Ik vertelde het toch, en dat was ook goed. Als hij vertrok, moest hij ook kunnen vertrouwen op iets wat we elkaar altijd beloofd hadden. Wat er ook gebeurde, we zouden altijd eerlijk zijn.

Dat deden we nu ook.

Ik vertelde hem wat de dokters hadden vastgesteld: een uitgebreide en multiële huidkanker! Behandelbaar maar niet, nooit te genezen...

Een week later volgde de PET-scan, nog een week later startte de behandeling en daar zijn we nog steeds mee bezig... voor altijd.

Het is een parcours dat heel veel impact heeft op mijn leven in zichtbare en onzichtbare dingen. Het lastige is dat je zo moeilijk kan uitleggen wat je voelt als er zoveel ingrijpende dingen in je leven gebeuren, als je steeds maar weer belangrijke zaken verliest en het maar moeilijk lukt om te vertellen wat het met je doet.

Ik wil iedereen die ermee te maken heeft iets aanreiken om in het eenzame proces je gevoelens te delen en om beter begrepen te worden, of om in dat proces ook bondgenoten kan vinden.

Het wordt mijn eerste 'grote mensenboek' nadat ik jaren mijn kleine schrijfdier heb losgelaten in de o zo heerlijke kinderboekenwereld. Een wereld waar de verhalen zich afspelen op de fragiele grens tussen fantasie en realiteit. Magisch realisme maar dan op kindermaat en met de hulp van een heleboel dierenvrienden. Ik heb ontelbare keren voorgelezen op kleine stoeltjes, heb over de boodschap van mijn verhalen verteld, verhalen die meestal een ernstig thema hebben maar vooral leuk willen zijn. Tot mijn verbazing en wat zeker aanvankelijk niet de bedoeling was, zag ik 'grote mensen' smelten voor mijn verhalen. Tot tranen geroerd en met zoveel plezier voorgelezen...

In dit boek wil ik mijn verhaal delen met iedereen die op één of andere manier te maken krijgt met nieuws dat je wereld op zijn kop zet en op zoek is om begrepen te worden.

Ik wil jouw bondgenoot zijn. Ik wil je vertellen dat het moeilijk is voor buitenstaanders om je te begrijpen.

Er zijn heel veel lotgenoten. We moeten door eenzelfde tunnel gaan maar ieder verhaal, ieder gevoel, iedere ervaring is anders.

2. *Kanker, ik? Nee!*

Ik wist het altijd heel zeker, ik zou nooit kanker krijgen en ik zou ook minstens honderd jaar worden!

En dan ga je op een dag in 2018 naar de dokter omdat er wat vlekken op je huid zitten die maar niet willen genezen. Nietsvermoedend en met een onnoemelijke naïviteit dat er niks aan de hand is, ga je dan zo'n consult tegemoet. We hadden het over kinderboeken, kinderen en kleinkinderen en o ja ook over de vlekken.

Totaal 'out of the blue' werd daar een eerste voorzichtige diagnose gesteld dat de lelijke huidvlekken mogelijk kwaadaardig waren. Maar nog steeds leek me dat even onwaarschijnlijk als dat ik op een dag met zwart steil haar zou wakker worden en niet met mijn roodblonde krullen.

De gestelde diagnose was eerder een vage diagnose, waar ik vooral uit begreep dat ik de keuze had om ze te laten behandelen met een soort van chemozalf en lichttherapie. Misschien wilde ik gewoon niet horen wat ze me duidelijk wilden maken, maar niemand gaf me het gevoel dat er op dat moment echt iets ernstigs aan de hand was.

En toen kwam daar zowaar de coronapandemie op ons af, alle eerder gemaakte afspraken werden geannuleerd door de overspoelde spoedeisende zorg in de ziekenhuizen.

En na die tijd, toen het wel weer kon, had ik een soort van onverschillige nonchalance opgebouwd. Die vlekken, ach, ze zijn er nu al zo lang, wat maakt het ook uit.

Ik zag natuurlijk wel dat de vlekken, en het waren er minstens een tiental, grote gapende wonden waren geworden, net vleeskraters! Mijn spiegelbeeld keek me keer op keer met opgetrokken wenkbrauwen aan als ik mijn constructie van verbandjes dagelijks